

Tot el que necessitem és amor

C. Vila Dantí

Tot el que nosaltres considerem necessari es pot trobar en l'amor, no hi ha res impossible en aquests món, no hi ha res del que es pugui fer que sigui impossible, no hi ha res en aquest món que sigui impossible si el camí que ens guia és el camí de l'amor. Tot el que necessitem en aquest món és el do preciós de l'amor.

L'amor, l'art de saber estimar, la forma d'estimar, la manera en que oferim als altres la nostra estimació és de milers de formes diferents; l'amor té mil cares, té mil expressions, té mil camins diferents per als que es pot arribar a l'altre; no tots els amors són iguals, hi ha amors diferents, com manifestacions diferents, però en totes elles es manifesta aquest sentit d'estimar que tots trobem necessari.

Si totes les coses que iniciem les iniciem amb amor, tot ens

serà molt més fàcil, si totes les coses que trobem difícils intentem resoldre-les amb amor, la solució la trobarem en el camí més senzill, tot es fa més suau, i el més suau entra més fàcilment en la nostra ment i en els nostres coneixements, i això ens fa més plànera la vida.

Estimem als germans, estimem als iguals, estimem als pares i als familiars, estimem la nostra parella, i si no tenim parella l'estimem igualment, ja que tard o d'hora aquesta arribarà i nosaltres ja l'estimàvem, encara que no ho sabéssim, era ja estimada.

Hem d'estimar igualment el nostre planeta, l'aire que respirem, l'aigua que veiem i que bevem, els sons que sentim, tot plegat, no podem permetre que el planeta blau deixi de ser-ho, ni per un moment, igual que no podem permetre que l'amor deixi d'existir, amb amor tot és possible, pensem en això i fem que els nostres desitjos es compleixin.

Us recomanem

"El amor en los tiempos del cólera" de Gabriel García Márquez

Gabriel García Márquez

El amor en los tiempos del cólera

"El amor en los tiempos del cólera" és fins ara, l'última novel·la de Gabriel García Márquez, aquest gran escriptor sud-americà, autor d'obres tan famoses com "Crònica de una muerte anunciada" o "Cien años de soledad".

Consagrat el 1967 amb la darrera d'aquestes dues obres i després d'haver guanyat el 1982 el premi Nobel de Literatura, García Márquez va treballar durant quasi dos anys, apartat de qualsevol compromís social, i resultat d'aquesta reclusió va ser aquesta magistral novel·la d'amor i les seves múltiples variants.

Una obra, que amb una prosa rica i exuberant, a la vegada que clàssica i serena, narra la història de dues vides paral·leles: la de Florentino Ariza i Fermina Daza, a través de més de seixanta anys, i es converteix en un estudi sobre el pas del temps, el qual destrueix i reconstrueix ànimes i ciutats i sobre la memòria i els seus laberints.

T. Nieto

Diners...

R. Sala

Els diners són l'essència de la nostra vida, si més no és l'essència de la vida de moltes persones que amb nosaltres formen part dels molts habitants del planeta terra.

El diner fa que moltes famílies es trobin de cop hi volta amb els hàbits canviats, sigui per pujar o baixar en l'escala social, però el més desastrós de tot és la manera en que utilitzen el diner la majoria de pobles de la terra.

Construïm milers d'armes de tot tipus, i el pitjor de tot és que les construïm per matar als nostres germans, però aquí no s'acaba tot; ni de bon tros! Després ve quan diem que no pensem utilitzar-les i fem mans i mànegues per aconseguir tractats de pau, així algú em pot explicar per què carai perdem el nostre temps i els nostres ingressos en coses tan inútils?

Ara quan ja no sóc capaç d'entendre res de res és en el camp de la publicitat, ens gastem més de 50.000 milions de pessetes en aquest terreny, només per aconseguir que un producte sigui més consumit que un altre, si el producte és veritablement bo ja acabarà per ser descobert i consumit, no ho creuen?

I tots plegats ens anem queixant que no tenim prou diner,

i els altres en van gastant en milions de coses veritablement inútils mentre el veritable problema de la humanitat continua encara avui en dia sense solució evident, cada any moren més de quinze milions de nens de gana a tot el món, i hem de pensar que amb no gaire més de tres mil milions de pessetes podríem salvar a una immensa majoria d'aquests pobres innocents que no han comès cap crim però que sense cap culpa els ha tocat néixer en la zona pobra del planeta i es troben, amb una gran desolació per l'altra banda, en una pena de mort irreversible, ja que l'altra meitat no està disposada a desprendre's del seu meravellós diner, concepte abstracte l'altra banda, per salvar als seus germans, repeteixo altre cop, qui ens pot entendre? Jo no entenc de cap manera la raça humana.

Ser més que...

R. Sala

Tota la vida anem sentint al nostre voltant la paraula més, tots volem ser els millors, volem ser més que cap altre, volem superar-lo, i volem arribar més i més amunt cada vegada. No és dolent que un tingui esperit de superació, i que algú vulgui arribar a ser quelcom en la vida, però no és necessari que sigui en l'últim esglaó de l'escala on hagi d'arribar.

No tothom pot aspirar a ser un Einstein o una Montserrat Caballé, per posar algun exemple; tots nosaltres necessitem de la gran massa de gent que viu d'una manera normal amb un sou mitjà i que no destaca de la majoria; avui en dia tots aspirem a arribar a dalt de tot, i si per alguna causa ensopeguem amb algun esglaó durant el camí ens sembla que se'ns ensorra el món. Però

és aquí on ha de servir-nos el nostre esperit i on hem de dir-nos, "no puc arribar més amunt, doncs de moment em quedo aquí, si Déu ho vol i jo veritablement estic preparat ja trobaré la manera de sortir d'aquest entrebanc, sinó ja aprendré el fet d'acostumar-me a seguir aquí".

Pensem que els punts més alts de la nostra societat s'hi troben perquè tots els que ens trobem més avall els sostenim, si els de sota fallen tot se'n va en orris de cop. Amb humilitat, esperança i bon humor s'arriba molt lluny, i si no pots arribar-hi pensa que tal com ets et sents feliç, perquè no tot el que et passa és el pitjor del món; podries trobar-te encara en casos molt pitjors del món; podries trobar-te encara en casos molt pitjors a aquests, i el sol brilla cada dia encara que no és l'estrella més brillant de l'univers, l'aigua continua corrent per rius encara que els mars són molt més grans, i la vida continua, i la vida és el do més gran de que disposem, no el podem malgastar compadint-nos de nosaltres mateixos, no som més que molts, però som diferents d'ells i això ja ens fa valuosos, perquè no tots som iguals, però tots tenim el millor que es pot oferir a la vida: la capacitat d'estimar, aprofitem-la!!

"Si obres la boca, les teves paraules han de valer més que el silenci". (Proverbi àrab)